

3 logeerkamers Airbnb!

Marthe en ik zijn druk bezig met ons huis te veranderen in een Airbnb logeeraadres, eigenlijk Airbzb, bed zonder breakfast. Scheelt ons heel veel werk en de supermarkt is bij ons om de hoek, 1 minuut lopen. Twee kamers boven zijn klaar, de derde slaapbank is besteld bij IKEA en dezelfde avond nog gebracht. 4 van de 7 nieuwe kasten, met deuren van kurk zijn inmiddels in elkaar gezet, een handgreep van een andere kast erop gezet. Heel veel oude kasten, kastjes weggebracht en weggedaan op de fiets naar de kringloop en 2^e hands winkel. Ongelooflijk wat ik in mijn leven al met een fiets heb vervoerd. Op een fiets en zeker met nog een rekje voorop kan veel meer dan in een auto.

Het grofvuil ophalen was vorige week niet gebeurd. Marthe wilde heel graag alles bij de gewone vuilnis zetten en dat hebben we donderdagavond gedaan: 30 vuilniszakken om houten panelen gedaan en overal neergezet in onze straat en de straat om de hoek, in de hoop dat de mensen van de vuilnis het zouden meenemen met het gewone afval. En... ja de volgende dag was alles opgehaald, wat een enorme opluchting.

We waren zo druk om op tijd de logeerkamer af te hebben voordat de gasten kwamen, dit weekend hebben 4 mannen bij n overnacht!, dat we bijna geen tijd hadden om naar het graf van mijn moeder te gaan. Marthe 'hoorde' zondag: 'Komen jullie?' We zijn gegaan, bij het station ontmoetten we een man bij een wagen, waar koffie, soep en brood uitgedeeld werd. Ik vertelde dat we naar het graf van mijn moeder gingen. Hij zei: Ik weet niet eens waar mijn moeders graf is. Ze hebben haar vermoord in een verzorgingshuis en begraven, zonder dat ik er iets van wist. Ik heb een advocaat erbij gehaald. Hij vertelde nog even dat hij bodyguard was geweest van Pieter van Vollenhoven. Hij had heel wat gezien en meegemaakt, zijn verhaal spoot eruit, met de nodige grove woorden was het niet meer tegen te houden. Eén en al herkenning. Ik vertelde dat wij dat ook hebben meegemaakt en verguisd zijn.

Hij zei: 'Ga ook wat eten en drinken halen'. Nee, zeiden wij, wij gaan verder en dit is veel belangrijker. Hij gaf nog de naam van een goede advocate en zei: Ik zou vooral spiritueel doorgaan!' Ongelooflijk wat een mooie zin. Het kan toch niet anders dat zijn moeder en mijn moeder ons aan het helpen zijn en even bij elkaar hebben gebracht.

Onderweg bloemen geplukt. Marthe 'hoorde' mijn moeder: Jullie zijn welkom in mijn kamer. Kerkhof zei ik, een hofje. Het eerst wat we zien is een poortje met een boog erboven van rode rozen en daarbinnen allemaal grafjes van baby's, een hofje, met een heel rustige sfeer, bijzonder om te voelen. Ik was heel vrolijk, bijzonder om te ervaren dat we weer de positieve energie voelen die we steeds hebben in contact met mijn moeder. Marthe ziet in mijn ogen na het overlijden van mijn moeder, mijn moeder er doorheen komen, alsof ik een stuk lichtheid van haar in me heb gekregen. Als een soort afdaling van de heilige geest, het is tenslotte pinksteren.

Een ongelooflijke ontdekking!

17 en 18 mei 2017, bijzondere getallen
17 mei 1983 heeft Leonoor eindexamen
mooi gedaan in Amsterdam.

Bij de Aldi was ^{vandaag} het bedrag € 34.54

$$2 \times 17 = 34 \quad \heartsuit$$

$$1983 + 17 = 2000$$

$$2000 + 17 = 2017$$

$$3 \times 18 = 54 \quad \star \star$$

18 mei is oma van Veen-Gelderblom
overleden, dat is dus haar sterfdag.

Drie generaties zijn diep met elkaar
verbonden, vrouwen

Als we de drie uitgezochte filmpjes van
17 mei hebben bekeken zijn we verrast door
de tijds getallen:

1^e filmpje duurt 18 seconden
2^e filmpje duurt 36 seconden (2x18!)
3^e filmpje duurt 18 minuten en 36 seconden

Eris meer tussen hemel en aarde
Marthe, Eris en Jeannette zagen op straat
2 roodborstjes

Ik kwam gisteren
in een schrift
waar we in het
verzorgingshuis
met mijn moeder
drie jaar geleden
begonnen om af
en toe iets op te
schrijven waar
we mee bezig
waren of wat we
meemaakten.

We hadden
opgeschreven dat
mijn oma, de
moeder van mijn
moeder, net als
mijn moeder ook
op 18 mei is
overleden!!

18 mei 1970, nu 49 (7x7, ik heb veel met het getal 7 dat ik als getal van het gezin zie, in de meest ruime zin van het woord: We zijn allemaal elkaars zussen en broers.

Ik was 8 mei, net daarvoor, 11 jaar geworden, maar mocht tot mijn verdriet niet mee naar de begrafenis van mijn oma. Wat een troost en rust ik voel nu ik weet dat mijn moeder en mijn oma van Veen-Gelderblom op dezelfde dag zijn overgegaan is bijna niet te beschrijven. Alles valt op haar plek! We hoeven niet te treuren, alles is allang voorbereid en voorbestemd. Het is aan ons om de logica en samenhang van het leven te (mogen) ontdekken!

Janneke vertelt

Ik vond gisteren ook nog een opgeschreven gesprek met mijn moeder tegen: Zij vertelt aan op 16 juni 2016 wat haar dwars zit. Ik mocht toen al alleen nog maar alleen komen bij mijn ouders. Marthe, mijn zus Jeannette en Erik bleven thuis. Ik ging/moest alleen naar Den Haag, het was heel zwaar, ik deed het voor mijn moeder, anders was ik nooit meer bij mijn ouders gekomen. Mijn vader was ook toen al heel kwaad over mijn waarschuwen dat de medicijnen vergif zijn.

Ik vind het erg dat papa weg wil, raar dat hij zo geworden is. Zo zijn we niet getrouwd, het is egoïsme. Ik begrijp dat hij buitenshuis alles zoekt om zichzelf alles te gunnen.

Ik denk niet dat medicijnen nodig zijn, het is dwang. Ik wil geen medicijnen die mij suf maken en ik daar eigenlijk onder lijd.

Ik vind het erg dat hij (mijn vader) bepaalt wat ik moet slikken. Ik moet ook weten waarvoor het is.

Hoe kan ik voor mezelf opkomen en hij ook ziet dat dit moet stoppen?

Ik vind het fijn dat jullie meedenken. Dat is uit de hemel komen vallen.

Ik wil dat we op een waardige en serieuze manier aangesproken worden

Ik vind dat hij (mijn vader) veel te makkelijk weggaat. Angst dat als ik voor mezelf opkom, hij dan weggaat. En dat is al bezig.

Hij moet beseffen dat hij niet kan doen wat hij maar wil. Het samenzijn is aan het wegebben, als ik (mijn vader) het maar goed heb. (Mijn moeder bedoelt dat mijn vader alleen maar met zichzelf bezig is).

Blijven praten over vernietigende werking van medicijnen

Een maand later 18 juli zou mijn broer een hartaanval krijgen, nadat hij mij twee weken daarvoor met zijn vrouw zat op te wachten met mijn vader als ik zou komen om mij te vertellen dat ik nooit meer iets over medicijnen mocht zeggen. Ik kwam niet, omdat ik een escalatie wilde voorkomen. Mijn vader had geschreven per mail dat hij zich zou laten vergezellen door twee personen. Ik dacht twee wijkagenten, omdat hij vertelde dat hij inmiddels op advies van de huisarts met de wijkagent was gaan praten of hij ons de toegang tot zijn!! (niet mijn moeders huis) huis zou kunnen weigeren. Echt bizar allemaal.

Maar het bleek veel later, mijn vader kon het niet meer voor zich houden, drie maanden na het overlijden van mijn broer, dat niet de wijkagent, maar mijn broer en zijn vrouw waren gekomen om mijn vader te 'helpen' om mij de mond te snoeren over de medicijnen van mijn moeder. Toen ik niet kwam opdagen kon mijn broer zijn woede niet op mij afreageren, met steun van mijn vader, zijn vrouw en mijn moeder die daar bijzat, maar al helemaal niet meer serieus werd genomen. Mijn vader schreef in die tijd in een mail: 'Dat je nog één woord serieus neemt van je moeder, een dementerende vrouw, geen volwaardig gesprekspartner meer'. Zo schreef, dacht en sprak mijn vader over mijn moeder!!

Mijn moeder werd toen ook al overal buiten gehouden. Ze was al 15 jaar dement verklaard, bekend met Alzheimer stond er dan 'netjes' in een dossier dat we nog net hebben kunnen opvragen ontvangen, voordat mijn vader erachter kwam en het CIZ (Centrum Indicatiestelling zorg) opdracht gaf om ons geen informatie te geven. Het CIZ heeft ervoor gezorgd dat mijn moeder overgeplaatst werd naar de gesloten afdeling 27 maart 2018 in het verzorgingshuis, waar ze 7 april 2017 is achtergelaten door mijn vader en mijn broer, omdat mijn vader de zorg thuis niet meer aankon.

Dat mijn moeder zo verzwakt was door de medicijnen mocht ik niet zeggen. De farmaceutische industrie heeft ons gezin helemaal uit elkaar gedreven. Mijn moeder is 30 jaar geleden, waarschijnlijk na een hartoperatie, cholesterolverlagers gaan slikken, die eiwitten vernietigen, met als gevolg spierafbraak en afbraak in de hersenen. In de bijsluiters staat vermeld als 'bijwerkingen': suikerziekte en dementie!!

Elke dag heb ik tegen mijn moeder gezegd dat ze niet dement is, maar wel zeer schadelijke gevolgen heeft van de afschuwelijke medicijnen. Ik zei dat als je de t van het woord dement in een s verandert, er staat: **de mens**. En dan zijn we weer waar we zijn moeten.

In overleg met mijn moeder ben ik niet naar mijn ouders gegaan, zonder iets te laten weten. Dat had ik nog nooit gedaan in mijn leven, altijd betrouwbaar geweest. Maar dit was een heel sterk gevoel en mijn moeder bevestigde dat ik maar beter thuis kon blijven. Waarschijnlijk was 16 juni de laatste keer dat ik mijn moeder heb gesproken en gezien, voordat mijn broer plotseling een hartstilstand kreeg, 18 juli 2016.

Hij werd een week in coma gehouden en is 25 juli officieel overleden werd verklaard. Mijn zus is 8 juni 2017 overleden.

- 8 mei mijn geboortedag
- 18 mei mijn moeder en mijn oma overleden en is de tweeling, kleinkinderen van de oudste nicht van mijn moeder 10 jaar geworden.
- 8 juni mijn oudste zus overleden en de geboortedag van de oudste zus van Erik, onze huisgenoot die tijdelijk bij een vriend logeert.
- 18 juli mijn broer overleden, in coma, officieel 25 juli overleden, de geboortedag van de oma van de tweeling.

Ik had elke avond nog contact via de telefoon, dat werd 'gedoogd' door mijn vader. Later bleek dat hij heel kwaad was dat er nog steeds contact was tussen mijn moeder en mij. Hij kon niet ongestoord zijn gang gaan met de medicijnen, alles kunnen bepalen. het uitschakelen, negeren en (laten) vernietigen van zijn vrouw.

Ik heb jaren en jaren alleen maar tactisch kunnen zijn, schaken noemde ik het. Als ik dit doe wordt mijn vader kwaad, als ik dat doe ook, dus weer een weg zoeken zodat het geen ruzie wordt. Het was geen doen, ik moest mijn moeder laten vergiften en voelde me vaak wanhopig en natuurlijk verantwoordelijk dat dat niet zou gaan gebeuren. Maar ik had niets in te brengen. ik werd weggekeken, bespot en uitgelachen.

Ik mocht niets zeggen, niets doen, alleen maar bij mijn moeder op de grond zitten en haar voeten vasthouden en insmeren met onze zelfgemaakte zalf. Ik leerde me enorm te concentreren om alles te geven wat ik kon geven aan warmte, zachtheid, aandacht, uitleg, bewustwording en liefde.

Mijn vader kon dan een middag weg, naar jeu de boules, maar was niet blij dat ik er voor mijn moeder wilde zijn. Nadat we zo'n ruzie hadden gehad over de medicijnen dat mijn vader zich blijkbaar toch geroepen voelde om te stoppen met de cholesterolverlagers, mocht ik nooit meer iets zeggen over medicijnen en mocht ik steeds minder komen. Mijn moeder zei steeds trek er je maar niets van aan, gewoon komen, of blijf nog maar even. Als mij vader dan thuis kwam en wij of ik niet meteen wegging, was er een ijzingwekkende sfeer, stilte en spanning, En ik wist niet wat mijn vader met mij moeder deed als ik wegging. Ze moet het heel zwaar hebben gehad. Ik wilde haar natuurlijk niet alleen laten, echt verschrikkelijk dat mijn vader nooit heeft willen praten.

In ieder geval is mijn vader na de ruzie over de statines, cholesterolverlagers, gestopt met de statines en is ook het proces van eiwitvernietiging gestopt. Mijn moeder gilte van de pijn in haar knieën als ze uit haar stoel kwam. Een jaar was dat helemaal weg en niemand die het zelfs maar opviel! Twee jaar later zou ze in het verzorgingshuis twee jaar lang nutridrink drinken, een vies chemisch drankje vol met suiker vanwege een eiwittekort. Het ene probleem riep weer het volgende op. Alles hing van chemische rotzooi aan elkaar. Mijn moeder die van de natuur is, is gedwongen zichzelf te vernietigen en vergiftigen met medicijnen.

liefs Leonoor

Het is vandaag 11 juni 2019, de geboortedag van Ida, de oudste zus van mijn moeder, die overleden is, doodgemaakt in 2010 toen ze 88 jaar was door morfine. Wij hebben haar met ons vieren 2 jaar lang elke maand opgezocht in een verzorgingshuis in Dordrecht. Haar dochter en zoon waren zo kwaad en jaloers dat hun moeder dat fijn vond, dat wij eruit zijn gezet, nadat we muziek hadden gemaakt en mensen erbij waren komen zitten. We mochten niet op haar begrafenis komen. Ida en haar man Johan hebben 70 jaar geleden in Utrecht gewoond in een woonboot die 5 minuten lopen van ons huis heeft gelegen.